

Pimeys musta taivaan alla syvä ahdistaa, ja ikirouta, halla kylmää, paleltaa. Niin valjut, vajavaiset sammumaisillaan ovat maailman tään tähdet kuolemaisillaan. Kirous matkalaista painaa, toivon kadottaa, kun tämä, melkein vainaa kulkee, vaeltaa. Vaikka maa on kuollut, musta, olennot ei sen koskaan tunne katumusta kaikki surmaten. Vuoret rikkonaiset, jyrkät maasta kohoaa, vartijat nuo jylhät aina paikoillaan. Ja maan syvyyksistä demonit nousevat, saleistansa kivisistä ylös kapuavat. On valtakunta niiden Demonien maa, joka pahuuksineen lähell' on kuolemaa.